

[Oluf Pedersen.]

tør vel ikke på forhånd håbe på, at det nuværende venstre vil have samme forståelse af jordspørgsmålet som de venstremænd, der var med til at gennemføre jordlovene af 1919 med jordrentebregene, folk som Martin Hansen? Det var dengang, man havde virkelige venstremænd her i landet. Jeg tror, man bliver nødt til, hvis man vil have løst disse spørgsmål, at gøre sig klart, at man må finde en form, hvorved der kan blive adgang til jord uden købesum, en form, hvorunder den afgift, der skal svares, kommer til at svinge med konjunkturerne, sådan som det sker ved grundskyld og eventuelt i forbindelse med en konjunkturbestemt rentesvarelse, også i form af grundskyld. Det vil lette finansieringen.

Se, når man står overfor spørgsmålet udstykning eller ikke udstykning, tror jeg, man skal gøre sig klart, at den form, vi har i dag for skatter, lægger byrderne på menneskene i stedet for at lægge byrderne på jorden. Vi er fra retsforbundets side tilhængere af lige skat på lige jord. Regner vi f. eks. med, at skatterne udgør 25 pct. af arbejdsindtægten, og det er jo ikke så forfærdelig meget forkert, tror jeg, at man, hvis man regner det rigtigt ud, vil komme til det resultat, at de små indkomster ikke slipper billigere end de store, fordi de store har overvæltningmuligheder, som de små ikke har. Går man så ud fra det udbytte, der er af en ejendom i form af arbejdsindtægter, og man hertil regner ikke alene den indtægt, selve ejeren har, men også den arbejdsindkomst, som samtlige beskæftigede på ejendommen har, og siger, at skatten af denne indtægt er 25 pct., når man til en byrde på ca. 300 kr. pr. ha for husmandsbruget, medens gårdmandsbruget slipper med 200 kr. og herremanden slipper med 150 kr. Det vil sige, at vore 2 000 herregårde har en beskyttelse, der svarer til 40 mill. kr. eller ca. 20 000 kr. hver, og det forekommer mig at være en noget dyr luksus. Derfor mener jeg, at det skatteprivilegium, som i virkeligheden eksisterer for de store brug i kraft af det skatteprincip, vi har i dag, da man ikke lægger byrderne på jorden, men på arbejdet, på menneskene, bør man fjerne. Hvis man fjerner dette skatteprivilegium, så at husmanden og herremanden kommer til at konkurrere på lige fod, således som det blev krævet i

Køgeresolutionen, så tror jeg, at vi åbner mulighed for en sund udstykning, al den udstykning, vi trænger til. Det vil betyde ikke alene, at man skaber sunde og retfærdige vilkår at arbejde under, men også, at der bliver adgang til jord uden købesum, og så tror jeg, at vi får udstykning også uden statens hjælp. Jeg mener, at det er meningsløst, at man giver tilskud til oprettelse af nye husmandsbrug, samtidig med at man straffer den intensive drift, sådan som man gør det gennem det tåbelige og uretfærdige skattesystem.

Lad mig så sige tilsidst om det radikale lovforslag, at jeg i det store og hele er enig i de betragtninger, der blev fremsat af den højtærede landbrugsminister derom, idet jeg mener, at det ikke vil være betimeligt at finansiere salg af ejendomme med nye statsmidler, men at man kan tage op til overvejelse, om det er nødvendigt, for at et generationsskifte kan ske, at forhøje gældsgrænsen, altså grænsen for den gæld, det bliver muligt at stifte i ejendommen. Det er naturligvis ikke muligt gennem et forslag som det, det radikale venstre har stillet, at løse spørgsmålet om generationsskifte. Skal man nå det, skal man gå til helt andre midler. Så skal man gå til opfyldelse af det grundskyldskrav, som jeg håber der til sin tid bliver et flertal for her i tinget.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Jeg skal ikke blande mig i den detaljerede tekniske debat om det foreliggende lovforslag, men hvis ikke jeg husker forkert, er jeg vist det eneste medlem af dette høje ting, der var med til at slutte forliget om det, man kalder de små jordlove. Det forlig blev nemlig sluttet i landstinget under lange og trange forhandlinger, og jeg føler trang til ved denne lejlighed i tilslutning til de bemærkninger, som blev fremsat både af det ærede medlem hr. Sønderup og af det ærede medlem hr. Tesdorpf, at udtale, at forudsætningen for dette forlig og forudsætningen for, at mange af os stemte for dette forlig og arbejdede for dette forlig, var, at man nu skulle være nået til enighed om en jordlovgivning, der kunne holde langt fremover, en lovgivning, der fandt udtryk i den daværende landbrugsminister Bordings bemærkning om, at det var den vigtigste lovgivning, der var blevet gennemført på